

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 2.

V. Ljubljani, dné 1. svečana 1893.

Leto XIII.

Gazele.

1.
Tvoja slika stopa méni pred oči,
Rado se na nji okó mi pomudi.
Kje slikar si, da takó bi risal,
Kakor si, spomin moj, zvésto risal tí?
Znan je méni ta obraz predobro:
Lep je danes kakor bil nekdanje dúi.
In učakam naj še let nebrojno,
Nikdar njega mili svit ne pomedlí.
Staraš se, spomin, a kar prineseš,
Spet mladó cvetoče v duši oživí . . .

2.
Ognjena plamení ljubezen v duši moji,
Zató živím z usodo v neprestanem boji.
Velevala mi je, velevala mi sedaj:
Ne smeš, zemljàn, živeti v rádoti opoji!
Kaznuje strogo me, ker svét mi ní ukaz,
Kaznuje s tem me, da živím v bližini tvoji.
Ob zóri se ko biser rósa nam iskri,
A jasni blesek gine v solnčnem toplem soji:
Takó izginja sladki pókoj mi srcá,
Ko greje čar ga tvoj, da kri nemirna vzroji!

3.
Ime oslavlí ljúbo rad bi njeno — móči ní!
Razvnel bi s pesmijo srcé ledeno — móči ní!
Da peti morem, kakor je Prešéren,
Takó čaróбно in takó vzneseno — móči ní!
Da je v oblasti méni, duše svoje
Zadušil bi ljubezen raznečeno — móči ní!
Že mislil sem, da mi srcé občutno
Življenju bode mrtvo in dreveno — móči ní!
Občutnejše mi je, ker pozabiti,
Da sem pokopal nádejo iskreno — móči ní!

4.
Izpremenil nisem svojega mišljenja — sklep je čvrst!
Nikdar konca mi ne bode hrepenenja — sklep je čvrst!
Blága čustva, dvigajte mi prsi moje,
Dókler v mojem žitji dan se z dnevom menja — sklep je čvrst!
Búči krik ob méni, sreča, jeze tvoje,
Brez strahú stojim v središči ti vrvenja — sklep je čvrst!
Srečen sem že bil, četudi kratke hipe,
Zdaj navaditi se moram še mučenja — sklep je čvrst!
Če opešam ali zmagam, takrat odpočijem,
Takrat konec bode ljutega borjenja — sklep je čvrst!

Rástislav.

poznali Kranjci, imeli so namreč že ščurke po kuhinjah in shrambah. To nam kažeta vaši *Šurkovo* in *Šurke*.

Rake so Kranjci že davno čislali; ali so jih pa že takrat prodajali na tuje, o tem kranjski anali ne poročajo. Vzemimo, da rak kot tržni produkt Kranjcem svojih dnij še ni bil znan. Zató so pa sami tem pridneje sezali po njem in tudi lahko, ker so imeli poseben *Rakovlik*, *Rakovnik*, *Rakov potok*; poznali so *Rako* in *Rakek*.

Sčasoma so morali Kranjci dobiti jako gorko kri. Če ima namreč človek preveč krvi, stavijo mu pijavke. Tega zdravstvenega pomočka so se morali Kranjci gotovo že kmalu poprijeti in tedaj časih imeti preveč krvi; o tem pričajo vaši *Pijavsko*, *Pijavce* in *Pijava Gorica*.

(Dalje prihodnjič.)

Gazele.

5.

Često gledal rože bujno sem cvetoče,
Ko pomládno jih vzbudilo solnce vroče.
Rož krasota bila mi veselje,
Da odcvèle bi — dejal sem, ni mogoče . . .
Mine pómlad. — Rož le malo vidim:
Te zatrl je mraz, in solnce te pekoče.
»Nádeje ostanejo mi vedno cvètne«,
Čustvo sládko teši to ljudi mrjoče.
Mine pómlad, kakor rožam krasnim —
Mrtve, pokopane zrè okó plačoče!

6.

Zapeli tožno danes so zvonovi — tebi!
Odpri se grob med drugimi grobovi — tebi!
Umrli si v mladosti zôrne svitu,
Ko bližala bodočnost se z darovi — tebi!
Naj moč bi kdo imel, hitim do njega,
Da mrtvo spet življenje v svet pozovi — tebi!
Zamán! — Usoda ni prijazna stvarstvu,
Življenje nje potopili valovi — tebi!
Potopili življenje? — Ne! — Mladostno
Na vek podali rajski so svetovi — tebi!

Rástislav.

grafu . . . Prav od srca, kakor vaš rojak, vam želim, da se izmotate iz te zádrge. Če ste nedolžni, onda se tudi bodete; zakaj ves svet priznava, da francoska sodišča preiskujejo zločine strogo po postavi, takisto to, kar obtežuje, kakor to, kar olajšuje, in da sodniki sodijo nepristransko po pravici takó tujca kakor domačina. —

Ni minilo pol ure, in Samorad je sédel na klop samotne célice v policijski ječi. Obstražno so se za njim zaklenile okovane duri. —

(Dalje prihodnjič.)

Gazele.

7.

Lahna ziblje v jutra mráku se meglica,
Nad gorámi mótno trepetá danica.
Z jutrom se vojskuje noč bežeča,
Dókler ne premaga dneva porodica.
Med ljudmí jednako je borjenje:
Jedna tèmna, druga svètla polovica.
Zmoter bóju — jasen vzor, najlepša
V večni je resnici vzrasel nam cvetica.
Pridí čas, da vsaka duša zvesta
Vzoru blagemu posveti se družica!

8.

Jeden del življenja svojega sem že prežil,
Rádost mi družica bila, strah sodrug je bil.
Kakor se za mračnim jutrom jasno zasvetlí,
Jasen méni se takó za mračnim dan vrstil.
Često iz noči se svètle dan rodí temán,
Méni se iz sreče dóbe čas meglén rodil.
Dókler ne objame pókoj zopet mi srcá,
Z nádejami dušo svojo bodem si pojil.
Ko mi rádost v dom privéde zaželení čas,
Srčno bode kakor ptičja pesem spev se moj glasil . . .

Rástislav.

